

LUKIJALLE

Julkaistessaan vuosikirjansa pitkän tauon jälkeen — edellinen on vuodelta 1955, silloin Sotamuseon nimissä julkaistuna — Sotahistoriallinen seura pyrkii vilkastuttamaan asianharrastajain ja laajemmankin lukijakunnan mielenkiintoa lähinnä omaa kotimaista sotahistoriaamme kohtaan sekä valottamaan niitä moninaisia yhtymäkohtia, joita sotahistorialla on muiden historian alojen kanssa.

Sotahistoriallinen seuramme sai nykyisen nimensä vuonna 1957, jolloin todettiin, että siihenastinen Sotamuseoseura oli nimensä mukaisesti ensi sijassa esineelliseen sotahistoriaan keskittyvän liian kapealla pohjalla, jotta se olisi voinut meidänoloissamme koota kehittyvää toimintaa edellyttävän asiantuntijain ja asianharrastajain joukon. Nimen muutokselle ja sen yhteydessä nimenomaisesti tutkimus- ja harrastuskohteiden monipuolistamiselle oli kuitenkin tätä käytännön syytä paljon syvällisempi — sanotakoon vaikkapa universaalinen — lähtökohta. Yhteiskuntaelämän kehityssä ja monipuolistuessa, tuotannon ja tutkimuksen spesiaalisoituessa sekä yksilöiden ja kansojen keskinäisen riippuvuuden ja tiedonvälityksen lisääntyessä lisääntyy myös tarve tutkia ja tiedottaa eri elämäneloalojen vaikutuksia ja syy-yhteyksiä. Nämä jäävät useinkin riittävää huomiota vaille eri alojen kilpaillessa asemastaan yhteisöissä ja ihmisten mielissä.

Turvallisuuden tarve — myös valtapyyteet — ja sen myötä puolustuslaitokset ovat kuuluneet aina elimellisesti ihmiskunnan elämän ja elinmuotojen olemukseen. Toistuvat pyrkimykset sotien estämiseen kansojen välisissä kanssakäymisissä eivät ole vielä kukaan eri kansojen keskinäisen rauhanomaisen yhteydenpidon vilkastuessa johtaneet tulokseen. Ja niinpä maailman eri puolustuslaitosorganisaatioita kehitetään jatkuvasti kuhunkin asianomai-

seen yhteiskuntajärjestelmään ja kansalliseen olemukseen kiinteästi kuuluvana osana.

Tämän kehittämisen historian tarkastelu paljastaa jatkuvasti uusia näkökohtia sotahistorian rinnakkaisuudesta muiden historian alojen kanssa. Sotien historiaa on jo vanhastaan totuttu tutkimaan rinnan poliittisen historian kanssa. Sotalaitosten kehittyminen ja muovautuminen rinnan yhteiskunnallisten muutosprosessien kanssa on ollut ehkä lähinnä vain asiantuntijapiirien tarkkailun kohteena samoin kuin sotatekniikan tutkiminen yleisen teknologisen kehityksen eräänä monitahoisena sovellutus-alana. Kulttuurihistorian ja sotahistorian rinnakkaisuuksien toteaminen ja niiden rinnakkaistutkiminen on jo vieraampaa, ehkä yllättävää — jopa provokatorisesti haastavaakin — niiden mielestä, jotka eivät ole tähän kaikkeen ennakkoluulottomasti syventyneet. Mutta niin vain on asiain laita, että esimerkiksi sotilasorganisaatiot ovat riippuvaisia yleisestä kansan sivistystasosta ja kulloinkin sotilaspuvusto kuvastaa aikakautensa taide- ja muotivirtauksia. Sotilaalliset tavoitteet ovat puolestaan voineet olla suoraan kulttuurivirtausten aiheuttamia — joko myötä tai vastaan — ja kulttuurivaikutteet ovat voineet levitä sotajoukkojen mukana.

Sotahistoriallisen seuran jäsenistö koostuu enemmistöltään eri siviilialojen tutkijoista ja asianharrastajista. Tämä osoittaa, että monet ovat jo löytäneet harrastuspiirinsä siviili- ja sotilasalojen keskinäisistä yhtymäkohdista inhimillisen elämän moninaisessa runsaudessa. Seuramme jättäessä uusimman vuosikirjansa nyt lukijain käteen on julkaistujen suppeiden tutkielmien avulla haluttu osoittaa edellä mainittuja yhtymäkohtia. Samalla julkaisijan toivomuksena on, että vuosikirjamme tavoittaessaan mahdollisimman laajan lukijakunnan voisi elävöittää ja laajentaa suomalaista sotahistorian harrastusta ja tutkimusta sekä täten rikastuttaa yleensä Suomen kansallisen elämän ja olemuksen tunte-
musta.

K. J. Mikola